

kausid ja hõbbe-waagnad; wata keif woõraste sidi ja sammeti rided ja ütle, mis sa nüüd sest arwad ka.

Laps panni käed ristigi, ohkas kord ja hakkas armsa heäleaga luggema: „Kristusse werri, õigus ka, Se minno aukuub on, et ma Ses kõlban Jummalale nüüd, Ja kui ma taewa lähhen siit.“ —

3.

Laew olli merre peäl sures häddas laenete ja fange tormi kä, et se läks ülles ja alla, et agga walge waht purtsas ülle laewa. Keif rahwas, kes seäl peäl ollid, kartsid ja kissendasid, muud kui üks pissoke türimehhe poiioke istus waggasi ja watas rahholikkult wee woode peäle, kuidas need möllasid.

Üks mees küsis: „Pois, mis se on, et sinna ei karda ühtegi?“

Pois wastas: „Mis ma siis kardan, eks isä istu türi otsas?“

Oh häbbi meile, kui meie kardame. Üks surem isä, Jehowa Jummal, Laewa Isä istub meie ellolaewa türi otsas ning hoiab sedda, et se ei wõi hukka miina. — Pissoke poisike olli targem, kui meie sured innimesed.

4.

Üks nahkur ehk nahhapeksja pessi omma nahko jõe äres. Korraga hakkas raske wihma saddo mahha jooksuma, leutas temma rided ja temma nahhad.

Wiuhaga tõusis mees ülles, näitas rusfikoga taewa pole ja wandus pahhaste: „Kül sinna seäl üllewal lassed ka ikka wihma.